

v sobi. Sanke in sani, drsalke in smuči in kakor se že vsa taka zimska ropotija imenuje, vas tako zapeljivo vabi na klanec in na mlako kakor mestno deco na gladko drsališče in na umetno sankališče. Tudi to razvedrilo vas osveži in okrepi, le Bog vas varuj nesreče: polomljenih udov in razpraskanih obrazov!

Ali bi nazadnje nad vami še malo zaropotali? Ne, ne bomo! Čujemo pa, da ponekod hlepé otroci le po igrah za denar, da za denar tudi že res igrajo, pa da zraven goljufajo, da se nazadnje skregajo in celo stepó. To pa ni lepo. Taka igra ni za razvedrilo in je boljše, da je ni. Važno je tudi to: Pri igrah se morate vesti dostojno in pametnega človeka vredno. Tako vas bo vesel Bog, in odrasli bomo z vami vaših iger veseli.

Božidar:

Legenda o svetem Juriju.

Sveti Jurij je bil doma v Aziji. Ko je bil 20 let star, je grozila domači vasi silna nevarnost. V temni hosti nad vasjo je prebivala strahovita pošast, zmaj, grozen kot sam peklenški satan.

Ta grda žival je napravljala ubogim ljudem veliko škodo. S svojim ogromnim telesom je povaljala vse prelepo žitno klasje po njivah. Vse zrnje je pomečkala in potlačila v prst. Da, še na ovce se je spravila in jih davila in žrla. Tudi ljudi, ki so delali na polju, je v svoji požrešnosti zgrabila in s plugom vred pogoltnila. Noben kmet, noben pastir, nobena žival ni upala več iz vasi.

Matere in dekleta so jokale. Obupane so prosile može in fante, naj se zbero in vsi skupaj gredo nad zmaja.

Pa so se res zbrali v gostilni in pili na dobro zdravje in večji pogum. Nato so pograbili krampe in motike in kose in vile in vriskajoč in pojoč šli v hosto nad zmaja.

Pijani so kričali in izzivali. Grda pošast se je zbudila iz spanja. Leno je zarenčala in zaškripala z zobmi. Ko so junaki to slišali, so pometali kose in motike in vile proč, pa jo ubrali s prestrašnim vpitjem nazaj v vas, v varno gostilno.

Tam so si ohladili svoj silni strah z močnim žganjem in vinom.

»Ali smo ga!« so se bahali. »Samo še enkrat gremo nad zverino, pa bo po njej! Že danes smo ga skoro do mrtvega!«

»Jaz sem ga sunil z vso močjo v rebra,« je vpil lažnivi konjederec.

»Kar smešno je bilo slišati, kako so zmaju šklepetali zobje od strahu!« je visoko piskal krojač.

»Morebiti nam bo ponoči še ušel,« so ugibali drugi.

In ženske so bile silno ponosne na svoje hrabre varuhe.

Medtem, ko so se junaki tako bahali in se legali, je zajahal mladi Jurij belega konjiča. S seboj je vzel dolgo sulico. Pri cerkvi je skočil s konja, ga privezal pri vratih, sam pa je stopil v cerkev, pred oltar.

»Gospod Bog,« je molil, »mi ljudje smo slabi in nič ne zmoremo brez tvoje moči in tvojega blagoslova. Glej, vate zaupam v svoji slabosti. Daj, da zmagam kruto zver, ki nas straši in uničuje!«

In se je globoko poklonil ter zajahal. Z molitvijo na ustnih, povešenih oči je jezdil proti gozdu.

Ko je jezdil mimo gostilne, so pijanci odpirali okna in zbadali: »No, Jurček, no, Jurček!« On je pa preslišal njih sramotenje ter v molitvi, ne v jezi, pregibal svoje ustnice.

Pred hosto se je ustavil. Ganjen se oklene sulice in prosi Boga: »Gospod, ti bodi zdaj pri meni! Ne zapusti me!«

Spodbode konja in drzno skoči v hosto. Zmaj, presenečen, dvigne glavo. Mladeniču pokaže svoje strup bruhaajoče žrelo.

Jurij se ga pa ne ustraši. Z vso silo navali nanj. Porine mu sulico globoko noter v odprto žrelo, da ga zabode v srce.

Od bolečin zmaj zarjove in se parkrat prevrže, nato pa obleži mrtev v črni krvi.

Jurij z velikim trdom izpuli sulico iz zmajevega žrela in se vrne domov. V obraz je bled, ustnice mu trepečejo, tako zelo ga je prevzel orjaški boj z zmajem.

Pri gostilni mu trkajo ob okna. »No, Jurček!« Pa samo za hip. Beseda jim zamre, ko opazijo, kako kaplja od sulice črna kri in kako je beli konjiček ves krvav do vratu.

In vsi pridrve iz gostilne in Jurija gledajo in vprašujejo. Jurij pa nič ne odgovori. Molče jezdi do cerkve.

Stopi v cerkev in se zahvali Bogu. Ljudje pa stojijo zunaj cerkve pri okrvavljenem konju. Ko pride Jurij iz cerkve, naprej molči. Odjezdi domov in zapre vrata za seboj.

»Pojdimo v hosto pogledat!« so rekli ljudje.

»Ali si videl, kako je od sulice kapljala kri?« je visoko piskal krojač.

»Ali ste videli, kako je bil konj ves krvav?« se je čudil konjederec.

»Ali ste videli, kako je bil Jurijev obraz bled?« so vpraševali drugi.

Tako so se menili in prišli do hoste. Bali so se in tresli, da nihče ni upal več naprej. Z očmi so bodli v mrak, če se zmaj res več ne giblje. Ko niso slišali ne dihanja ne renčanja, so se upali celo prav blizu, in res — pred njimi je ležal grdi zmaj mrtev, v črni krvi.

Zavriskali so ljudje in šli v vas in zbrali po hlevih dvajset najmočnejših volov. Deset so jih vpregli pri zmajevi glavi, deset pa pri zmajevem repu. Ker so pa voli vlekli vsak na svojo stran, ni šlo naprej. In tudi zmajevo truplo se ni pretrgalo.

Tedaj so odvezali vole pri repu in vse vpregli pri zmajevi glavi. Voli so potegnili, in po grmovju je zapokalo. Mlada drevesca so se lomila, ko so ljudje vlekli velikansko zver iz hoste.

Osem dni so jo potem vozili po sosednjih vaseh in se bahali z njo. Potem so jo potopili v morje.

Od onega dne ni mlademu zmagovalcu nihče več rekel: »No, Jurček!« ampak so vsi s spoštovanjem izrekli: sveti Jurij! Tisti pa, ki so ga hoteli še posebno počastiti, so mu rekli po latinsko: sanctus Georgius.